

ΑΤΘΙΔΕΣ

«Πιγακοθήκη» είς τὴν πινακοθήκην τῆς τὴν ἐπέραστον, εἰς τὸν ἀνθοστράτους βωμὸν τοῦ κάλλους, εἰς τὰ θυσιαστήρια τὰ μερόλονστα τοῦ ἔρωτος, νέας ὑφώνει μορφάς, νέας προσθέτει ἵδεώδη, νέας προκαλεῖ λατρείας.

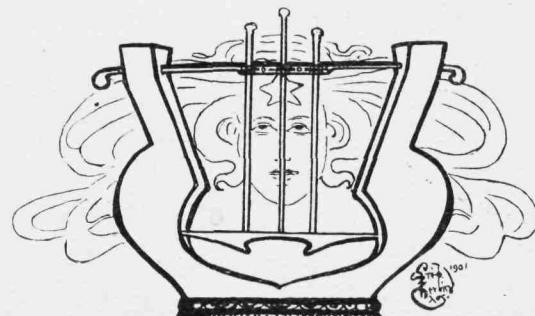
Τὸ Ἀθηναϊκὸν κάλλος, εἰς τὰς φιλοτέχνους σελίδας τῆς, τὸ σφριγῶδες Ἀθηναϊκὸν κάλλος, τὸ ἀπίθασσον, τὸ γλυκὺ ἐν τούτοις, τὸ μελιχόρον, νέους αἴρει θριάμβους.

* *

Χορδὴ καὶ πλῆκτρον : Θὰ ἥρμοζαν διὰ τὰ τονισθῆ δάινος τῆς. Ὁ ξαρθὸς ἥλιος τῆς Ἀττικῆς ἔχρονσωσε τὸ μεθυστικὸν καὶ ἀφροῶδες, τὸ Ἀνατολικὸν κάλλος τῆς, τὸ δποῖον ἐξυψώνουν τοῦ πνεύματος αἱ χαριτωμέναι μαρμαρυγαί.

* *

Χρωστὴρ καὶ δύνον : Θὰ ἥδύραντο τὰ ἀραπαραστήσοντα τὴν βαθύτητα τοῦ βλέμματος, τὴν πλημμύραν τῆς κόμης, τοῦ χείλους τὴν μαγείαν.

Ἡ μελαγχολία τῶν σκεπτικῶν ἀφθαλμῶν τῆς χύνεται γύρῳ εἰς τὸ δινειρῶδες πρόσωπον τῆς, τὸ δποῖον ἡ Ἀροξεῖς μὲ τὰ εὐχρωμάτερα δόδα στολίζει. Ὑπάρχοντα δρίζοντες πνευματικοί, οἱ δποῖοι τέρμα δὲν ἔχονται. Ὑπάρχοντα ἀφθαλμοί, οἱ δποῖοι λάμποντα εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον ὡς ἥλιοι.

* *

Σμύλη καὶ γλυφίς : Θὰ ἥσαν ἴκαναν τὰ σμιλέύσοντα τὴν ἵδεώδη προτομήν, ἡ δποία ὡς κάλλινξ λάσμον διαρούγεται ἐν τῷ ἕαρι τῆς ζωῆς. Οἱ δφθαλμοὶ ζητοῦν, υψωμένοι πρὸς τάνω, τὴν ἵδεώδη πατρίδα των, ἐγκλείοντες δλητὴ τὴν ὑπεροχόσμον ἀνταγύειαν δινειροπολήσεως καὶ στοργῆς ἐπερτάτης. Καὶ τὰ δινειρα, μὴ δειλιῶντα πρὸ τοῦ φωτός, πετοῦν περὶ τὴν προτομήν τῆς τὴν φωτεινήν, τὴν ποιητικωτάτην.

* *

Χαιρετισμὸν ψάλλει ἡ ψυχὴ καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀρμονία μνηστικὴ ἀναθρώσκει. Εἰς τὰς μορφὰς τῆς σταδιοδρομίας τοῦ πρώτου ἔτους, ἡ δποία κλείει μὲ τὰ σημερινὰς εἰκόνας, καθιεροῦν αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ ὄμνοντας ἐκτιμήσεως καὶ θαυμασμοῦ, ἐνῷ, ὡς λιτανεῖα πεθαμένων ἀναμνήσεων, διαβαίνοντα οἱ Πόνοι καὶ οἱ Ἱμεροί...

κ.